

LAPSI OKKULTISMIN VALOSSA

Pekka Ervastian esitelmä 18.3.1923

Meillä on kaikilla selvä ja varma käsitys siitä, mitä sanalla lapsi tarkoitetaan, ja että meidän käsityksemme lapsesta on kaunis, sen todistaa se, että luultavasti kaikki ymmärrämme mielestämme Jeesus Kristuksen sanat: "se joka tahtoo tulla taivasten valtakuntaan, hänen pitää olla lapsen kaltainen". Mehän saatamme tavallisessakin kielessä puhua siitä, että lapset ovat niinkuin enkeleitä.

Mitä sanaan okkultismi eli salatiede tulee, niin siitä voivat eri ihmiset antaa erilaisia määritelmiä. Toiset voivat puhua salaisista tieteistä ja sanoa esim. kädestä ennustamista salatieteeksi, toiset taas voivat tarkoittaa sillä sanalla korkeampaa ja sanovat, että salatiede on se totuudentieto, jonka saavuttamiseksi ihmisen täytyy uhrata itsensä. Me tahtoisimme antaa tälle sanalle "salatiede" kaksikin merkitystä, ainakin tahtoisimme erottaa salatieteessä kaksi eri haaraa. Toinen olisi se salatiede, joka on meidän fyysillisen tieteenme jatkoa, joka lähtee tutkimaan semmoisia asioita, semmoisia aloja luonnossa, jotka tavalliselle tieteelle ovat salattuja, kuten esim. näkymätön henkimaailma. Tavallinen tiede ei ole astunut sen kynnyksen yli, joka vie tästä näkyväisestä maailmasta näkymättömään henkimaailmaan, mutta salatiede on tuon askeleen ottanut. Se on astunut tuohon henkimaailmaan ja tutkii sitä. On huomattava, että tuo tutkiminen tapahtuu välittömästi, niinkuin tutkiminen tässä fyysillisessäkin maailmassa tapahtuu, siis ihmisen välittömillä aisteilla. Salatieteilijänä ihminen välittömästi itse tutkii tuota henkimaailmaa. Mutta on olemassa toinen puoli salatieteessä, jota tahtoisin nimittää jumalalliseksi salatieteeksi. Se on tutkimistavoissaan taas toisenlainen. Me tulemme näkemään tämän vielä tässä esityksessä, mitä tuollaisella salatieteellä tarkoitetaan.

Kun nyt otamme salatieteen valossa hieman tutkiaksemme lasta, ja heitämme salatieteellistä valoa lapsikäsitteen yli, niin silloin meidän on parasta pitää kiinni juuri tästä salatieteen kahtiajaosta, josta äsken mainitsin. Ja ymmärtääksemme hyvin tätä ensimmäistä salatieteellisen tutkimuksen lajia, on meidän aivan lyhyesti muistutettava mieleemme, millä tavalla tavallisen tieteellisen tutkimuksen kannalta katsomme lasta. Tieteellinen tutkimushan on aivankuin ihmisen fyysillisten silmien tarkemmaksi tekemistä. Tieteellinen tutkimushan perustuu siihen, mitä me näillä fyysillisillä aisteilla havaitsemme, ja mitä johtopäätöksiä niiden avulla teemme.

Kun katselemme lasta fyysillisillä silmillä ja teemme havaintojamme lapsen suhteen, silloin meidän täytyy sanoa, että lapsi on vanhemmilleen sekä lahja – tai jos tahtoisimme sanoa palkinto – että arvoitus. Tietysti lapsen koko syntyminen, hänen luomisensa tähän maailmaan ja esiintyminen täällä on mysteeri. Eihän sitä mysteeriä voi fyysillisillä silmillä ja aisteilla millään tavalla selittää. Lapsi on elävä olento, ihminen, joka on tullut tähän maailmaan. Fyysillisesti se on täysi mysteeri. Ja kun tätä asiaa on tieteellisesti analysoitu ja ajateltu, niin on tutkimusten nojalla tultu siihen, että lapsi on todella palkinto vanhemmille sen kautta, että lapsi on tulos sekä vanhemmista että myöskin esivanhemmista. Tämähän on n.s. perinnöllisyyden laki, jonka tieteellinen tutkimus on todennut. Lapsi tuommoisena kuin me nyt hänet silmillämme näemme, on tulos kaikista niistä voimista, jotka ovat eläneet vanhemmissa ja esivanhemmissa. On oikeastaan siis mahdotonta suorastaan fyysillisen tieteen menetelmillä tutkia lapsen sukupuuta tässä merkityksessä, sillä mehän emme ole tarkasti kirjoittaneet muistiin esivanhempien historiaa vielä kauankaan aikaa. Harvassa perheessä osataan mennä hyvin kauas suvun historiassa ja esihistoriassa. Päästään ainoastaan muutamia polvia taaksepäin ja kuitenkin todetaan yksimielisesti, että tuo lapsi ei voi olla muuta kuin tulos niistä

kaikista voimista, jotka ovat vaikuttaneet näissä kaikissa esivanhemmissa.

Sentähden lapsen vanhemmat ja heidän ystävänsä aina päättelevät jotakin lapsen suhteen. Siitä tulee semmoinen tai semmoinen. Lapsi tulee; poika toivottavasti isäänsä ja tyttö äitiinsä ja nuo ominaisuudet voivat vaihdella, mutta vanhemmat ja ystävät ajattelevat lapsen tulevaisuudesta ja luonteesta, että hänen tulevaisuutensa on tarkoin edeltäkäsän määritely. Se riippuu siitä, minkälainen lapsi on tuloksena kaikista voimista. Mutta tietysti vanhemmat ja ystävät usein erehtyvät näissä arveluissaan ja silloin he selittävät itselleen ja toisille, että tämä riippuu siitä, että me emme tarkalleen tunne esivanhempia ja heidän ominaisuuksiaan. Ja kun ei ole voitu tutkia etäisempiä sukulaisuussuhteita, niin ei voida todeta, mitä niistä on tullut tuohon lapseen. Sentähden on lapsi tässäkin suhteessa arvoitus. Hän on arvoitus ystäville, sillä he eivät voi sanoa, kun he vain päättelevät siitä, mitä ominaisuuksia lapsen esivanhemmilla on, he eivät voi tarkasti päättää, minkälainen tuo lapsi on. Vasta sitten, kun he tutkivat jonkun vuoden aikana lasta, vasta sitten he tekevät johtopäätöksiä ja sanovat itselleen, että sillä on semmoisia ja semmoisia ominaisuuksia. Ja vanhemmat voivat tuntea, että lapsi on perinyt heiltä joitakin ominaisuuksia. Mutta he voivat huomata, että isoäidillä tai sedällä tai jollakin muulla kaukaisemmalla sukulaisella on samanlaisia ominaisuuksia. Se ilmenee vasta perästäpäin, kun lasta tutkitaan. Ja sitten lapsi voi tuottaa yllätyksiä, kun tulee vähän vanhemmaksi, ja on aivankuin hänessä esiintyisi semmoisia ominaisuuksia, joita vanhemmat eivät ole voineet olettaa.

Tässä kohden tiedämme, että eräs salatieteen haara voi tulla vanhemmille avuksi. Se on se salatieteen haara, jota nimitetään astrologiaksi ja joka vielä on menettelytavoissaan jokseenkin fyysillisen tieteellinen. Se on hyvin kummallinen ja ihmeellinen salatieteen muoto, ja se voi tulla tässä vanhemmille avuksi, sillä tähdissä on kirjoitettuna lapsen syntymähetkenä hänen

horoskoopissaan, mitä taipumuksia hänellä on, minkälainen luonne hänellä on, minkälainen hänen persoonallisuutensa on oleva. Ei kukaan vielä ole tutkinut tuota lasta empiirisesti, vanhemmat eivät häntä tunne, hän on vastikään syntynyt, mutta taitava astrologi voi heti asettaa horoskooppinsa ja siitä lukea, minkälainen hän on oleva. Tämä astrologia on menettelytavoissaan matemaattinen tiede ja sen tulkinta perustuu traditsioneihin, jotka taas luonnollisesti perustuvat sellaisiin empiirisiin havaintoihin, joita on lisätty monen monien aikojen kuluessa. Astrologia siis menettelee niinkuin tavallinen inhimillinen tiede ja kuitenkin se on aivan ylikuonnollinen. Tavallisen tiedemiehen on mahdotonta käsittää, oikein todella ymmärtää, että astrologia on mahdollista. Kuinka on horoskooppi mahdollinen? Tavallinen fyysillisesti ajatteleva ihminen ei voi muuta kuin kumartaa päänsä tosiseikan edessä, jos hän kylliksi tutkii astrologiaa. Mehän emme nyt ollenkaan syvenny siihen puoleen asiasta, ja ainoastaan konstateeraamme. Toteamme, että astrologia voi tulla vanhemmille ja fyysilliselle tutkimukselle avuksi juuri tuossa ensimmäisessä kysymyksessä, mitä se lapsi on perinyt ja minkälainen se nyt on.

Mutta kun lapsi on kasvanut vähän vanhemmaksi, kun hänessä alkaa ilmetä hänen oma persoonallisuutensa ja varsinkin hänen omat omituisuutensa, joita vanhemmat eivät tunne perinpohjin omikseen, silloin lapsi astuu heidän eteensä uutena arvoituksena ja jos he eivät ole suorastaan piintyneitä materialisteja, silloin he havaitsevat erään ihmeellisen asian: tuo lapsi on minuus, se sanoo itseään minäksi. Mistä se minä on tullut? Ja sekä isä että äiti ovat pakoitettuja sanomaan itselleen, että millä tavalla me olemme voineet antaa tuon minän lapselle? Kuinka me olisimme voineet antaa minuuden toiselle olennolle? Minä on aivan semmoinen sana, jota ei kukaan ihminen voi käyttää toisesta, jota ei kukaan ihminen voi käyttää muuta kuin itsestään. Isästä ja äidistä hän sanotaan, että he tulevat yhdeksi olemukseksi, mutta vaikka he olisivat kuinka yhtä mielestään,

niin he eivät sitä ole, sillä kumpikin mielestään tuntee olevansa minä. Ja missä heidän onnensa olisi, jos he kadottaisivat tuon minuutensa? Eikö koko heidän onnensakin perustu juuri siihen, että he ovat minuuksia. Kuinka silloin he voisivat ymmärtää, jos he vähänkään filosofoivat, että he olisivat voineet antaa minän toiselle uudelle olenolle. Ei. Se on mahdotonta.

Ja mehän tiedämme myöskin, että jokainen ihminen, jok'ikinen nuorukainen, joka alkaa tuntea oman minuutensa, hän sanoo: "minä olen se mikä minä olen". Jos joku sanoo hänelle, että sinä olet tulos vanhemmistasi ja kaikista esi-isistäsi, niin hän aivankuin loukkaantuu sisässään: minäkö olisin tulos jostakin, minä olen se, mikä minä olen. Ei kukaan ihminen, joka on vähänkään itsetuntoinen, myöntäisi, että hän on alkuisin vanhemmistaan tai jostain esi-isistä. Kuinka se olisi mahdollista, että hän, joka on minätajuinen olento, olisi saanut alkunsa jostain toisesta kuolevaisesta? Ihminen minätajuisena olentona tuntee selvästi, että hänen oma minuutensa on siksi salaperäinen ja kallis asia, että hän ei ole voinut sitä saada joltain toiselta samanlaiselta olenolta.

Hänen ympärillään on olentoja, jotka ovat hänen vertaisiaan, mutta eivät ne ole sellaisia, että ne voisivat antaa hänelle hänen minuutensa, vaikka ne ovat antaneet hänelle hänen ruumiinsa. Sen hän voi ymmärtää, sillä minuutena hän ymmärtää, että ruumis on ikäänkuin jonkunlainen vaate, ilmennys tässä näkyväisessä maailmassa, mutta kuitenkin vain jokin ilmennys, sillä hän voi aivan hyvin käsittää, kuinka hän, joka on minätuntoinen, voisi elää vaikkapa jossakin toisessa muodossa. Ei semmoinen mielikuva ole hänelle millään tavalla mahdoton, että hän esim. voisi olla yhtä hyvin syntynyt johonkin toiseen tähteen tai perheeseen. Kuinka moni lapsikin jo ajattelee, mutta miksikä minä en syntynyt prinssiksi tai prinsessaksi, miksikä minä en syntynyt kuninkaan hoviin, miksikä minä synnyin tämmöiseen köyhään paikkaan? Sillä tavalla voi lapsi ajatella. Tuossa ajatuksessa piilee sellainen tieto, että hän itse minuutena

on jokin toinen, kuin se minä hän syntyi toisessa tai toisessa perheessä. Ja tämän havaitseminen, sen enempää me emme tarvitse kumotaksemme materialismin kokonaan.

Tämä minuutemme vie meidät ylitse tavallisesta tieteellisestä tutkimuksesta salatieteelliseen. Sillä mehän silloin samalla huomaamme, että jos tahdomme tutkia minuuttamme ja sitä ymmärtää, emme voi turvautua tavalliseen fyysilliseen tutkimukseen. Fyysillinen tiede ei voi vastata meille mitään tässä kysymyksessä. Se ei voi sitä meille selittää ja jos tahdomme sitä tutkia, täytyy meidän tutkia sitä toisella tavalla. Meille avautuu uusi elämä, jokin toinen maailma. Se vie meidät salatieteeseen, joka silloin on tämän tieteellisen tutkimuksen jatkoa ja tämä tutkimus ei ole rajoitettu näihin meidän viiteen aistiimme, vaan se perustuu toisenlaisiin aisteihin.

Jos tahdomme empiirisesti tutkia omaa itseämme ja toisten ihmisten minuuksia, täytyy meidän saavuttaa semmoisia aisteja, joiden avulla me niin sanoaksemme näemme, mitä minuuksia me olemme. Meidän täytyy päästä siihen maailmaan käsiksi, jossa nuo minuudet vaeltavat, puhuaksemme nyt fyysillisistä kieltä. Nehän tavallisille fyysillisille silmille ovat piilossa, niistä ei näy muuta kuin fyysillinen ruumis. Sen nojalla voidaan tutkia minuutta, lastakin, mutta kun todella tahdotaan tutkia minuutta sen omassa maailmassa, jos niin tahdomme sanoa, sielua, silloin meidän täytyy saada joitain toisia aisteja. Tavalliset tiedemiehet ja ihmiset tietysti sanovat, ettei niitä toisia aisteja ole. Tämä tutkimus on siis mahdoton. Me saamme siis tyytyä siihen, mitä fyysillisillä aisteilla voimme havaita. Mutta toiselta puolen tiedämme, että on paljon ihmisiä, jotka sanovat, että niitä aisteja on. Ja jos ne eivät ole kaikissa vielä kehittyneet, on ihmisiä, joissa nämä aistit ovat kehittyneet ainakin jonkun verran ja on toisia, joissa ne ovat erittäin pitkälle kehittyneet.

Siis, sanoo tämä ensimmäinen salatiede, on aisteja, joiden välityksellä muutammat ihmiset voivat aivan uutta tutkimus-alaa tutkia. Jos turvaamme näihin aisteihin, uusiin tutkimusvälineihin

ja jos ensiksi kuuntelemme niitä ihmisiä, jotka ovat näitä asioita tutkineet, silloin meille lasta katsellessamme avautuu kuin uusi maailma. Sillä jos näillä uusilla aisteilla tarkastamme lasta, huomaamme, että tuo fyysillinen ruumis on ainoastaan yksi olemuspuoli tästä olennosta, jota lapseksi nimitämme. Fyysillinen ruumis on pieni ihmellinen taideteos, mutta kuitenkin taideteos. Ei se ole lapsi itse, vaan yksi puoli hänestä. Sen takana tai paremmin sanoen sen sisällä ja ympärillä näemme uuden olemuspuolen, joka on kuin jonkinlainen – jos sitä tahtoisimme fyysillisesti kuvata – loistava aurinkoruumis. Me tietysti tiedämme, että sitä lapsen olemuspuolta on sanottu eetteriruumiiksi, elämänruumiiksi, fyysillisen ruumiin näkymättömäksi kaksoispuoleksi. Se on hyvin kummallinen puoli lapsen olemuksesta, sentähden, että se ei ole mikään ruumis, vaan todellisuus, se on kuin kokoomus erilaisia voimia. Tuo fyysillinen ruumis semmoisenaan, kun sitä tarkastaa uusilla aisteilla, on kuin orgaaniton, epäorgaaninen organismi. Se on verrattavissa kiviuntaan. Tietysti kun katselemme fyysillisillä silmillä, niin huomaamme aivan selvästi, että tämä fyysillinen ruumis elää, eikä ole mikään kivi. Mutta kun katselee toisilla silmillä, silloin näkyy tässä ruumiissa aivan ulkonainen fyysillinen puoli ja sisäinen eetterimäinen puoli, joka on fyysillisen ruumiin voima ja se lähettää eräänlaisia voimavirtoja, jotka juuri pitävät ruumiin elossa. Niiden avulla ruumis ottaa ruokaa, ravintoa ja kasvaa. Ja fyysillisessä ruumiissa on erilaisia keskuksia, rauhasia, joista lähtee kuin jotain nestettä fyysilliseen ruumiiseen, mutta nuo rauhaset ovat yhteistoiminnassa, riippuvaisia tuosta eetteriruumiista, niin että tämä ruumis on fyysillisen ruumiin näkymätön voimalähde, joka ohjaa fyysillisen ruumiin kasvamista. Nyt meidän tieteellinen tutkimuksemme on huomannut, että on semmoinen rauhanen ruumiissa, josta erittyy nestettä, joka saa fyysillisen ruumiin kasvamaan ja jos sitä erittyisi ilman ohjausta, niin me kasvaisimme jättiläisiksi. Ja on toinen rauhanen, joka estää kasvamisen, ja jos se voisi toimia

esteettä, niin ihminen kutistuisi. Ja se on tuo voima ruumiissa, eetteriruumis, joka ohjaa tätä kaikkea.

Tämän havaitsee salatieteilijä uusilla silmillä. Hän havaitsee paljon muuta eetteriruumiin suhteen, mutta hänen huomionsa kiintyy sitten toiseen asiaan tuossa jaksossa, jota hän hengessään nimittää lapsen sieluruumiiksi ja se on hyvin merkillinen ja melkein mahdoton fyysillisesti kuvata. Sillä mikä on se sieluruumis? Se on niinkuin tauluja ja kuvia, jotka eivät oikeastaan vielä ole kuvia ja tauluja. Ja hän huomaa, että se filosofinen koulu, joka puhui siitä, että ihmisen sielu on kuin puhdas taulu, tabula rasa, johon ei ole mitään kirjoitettu, on tavallaan oikeassa. Sillä lapsen sieluruumiissa on kyllä tauluja, mutta ne ovat niin aavistuksen tapaisia, niihin ei ole vielä maalattu oikeastaan mitään. Vasta sitä mukaa kuin lapsi kasvaa, tulee näihin tauluihin sisältöä. Mutta hänen sieluruumiinsa on niinkuin tuommoista yhtämittaista taulujen vierittämistä, ja ne välähtelevät eri väreissä. Mutta kuta pienempi lapsi on, sitä hiljaisempi on taulujen vieriminen, se on niin hiljaista, että se on aivankuin yksi ainoa taulu, johon ei ole paljon mitään kirjoitettu. Sentähden voidaan sanoa, että sellainen ihminen, jolla on psykologinen silmä, saa katsellessaan astraalisesti lasta aivan toisen vaikutuksen siitä kuin katsellessaan vanhempaa ihmistä. Jos katsotaan astraalisesti vanhempaa ihmistä, niin silmien eteen tulee mielikuva toisensa perästä ja nämä värähtelevät eri väreissä. Koko sieluruumis on tuommainen maisema, kuvia, värejä ja värivahduksia, jotka ovat olemassa itsestään ja jotka oikeastaan eivät ole mitään. Vanhemmassa ihmisessä nämä ovat monivivahteisia ja -värisiä ja sopivat keskenään ja niitä voi olla rumia ja kauniita. Mutta kun pientä lasta katsellaan, niin tällaisesta astraalisilla silmillä katsojasta tuntuu niinkuin tuossa lapsessa ei olisi muuta kuin valkoista, hänen sieluruumiinsa on ainoastaan valkoinen.

Minä koetan tässä käyttää vähän varovaisempaa kieltä, epämääräisempää kuin jokin tavallinen selvänäkijä sentähden,

että tavallinen selvänäkijä kuvaa kaikki fyysillisen tarkasti, mitä värejä hän näkee ja minkälainen joku astraaliruumis on. Hän voi vaikka piirtää sen ulkonäönkin, hän on siitä aivan varma. Mutta me emme saa tässäkään tapauksessa tehdä liian tarkkoja kuvauksia, emme saa liian fyysillisellä kielellä kuvata näitä asioita, sentähden että niitä ei voi verrata fyysillisiin asioihin. Ne ovat sellaisia värejä, pilviä tai värimuodostumia, että fyysillisessä kielessä ei ole vastaavia määritelmiä sentähden, että ne eivät ole fyysillisiä. Ne eivät ole olemassa aineellisena todellisuutena. Ne ovat olemassa toisella tavalla, mutta niiden vaikutelma, jos tahtoo kuvata niitä asioita fyysillisellä kielellä, on kyllä ikäänkuin ne olisivat jonkinlaisia kuvia ja väri-ilmennyksiä. Meillähän on tässä fyysillisessä maailmassa vihreä väri. Nuo seinät ovat vihreän värisiä, sanomme. Jos joku selvänäkijä sanoo, että sinun aurasi on kuin vihreä pilvi, niin me emme saa käsittää, että se on pilvi ja että se on vihreä, sillä jos me käsitämme, että se on pilvi, niin se olisi jotain sumua, jotain ainetta. Semmoista se ei ole. Se on fyysillisesti tehty kuvaus. Se ei ole mitään sumua eikä pilveä. Se on jotakin, joka tekee meihin värin vaikutuksen.

Kun siis salatieteilijä katselee lasta, hän on nyt huomannut tuon eetteriruumiin ja sieluruumiin. Mutta vasta sen perästä, kun hän on nähnyt tuon sieluruumiin – joka siis ilmaisee tunteita ja ajatuksia – vasta sen perästä hän huomaa lapsessa jotain semmoista, jota hänen pitää nimittää minuudeksi. Ja silloin hän sanoo: se on vielä vaikeampi, melkein mahdoton ymmärtää. Hänen täytyy käyttää vertauskuvia ehdottomasti. Jos hän tahtoo kuvata lapsen minää, niin hänen täytyy sanoa: tuo minä on salaisuus. Se on todella kaikkein salaperäisin ilmentymisolemus lapsessa. Sillä tuo fyysillinen ruumis ja eetteriruumis, kaikki nuo tunteet ja ajatusmahdollisuudet, ovat ehkä tulleet vanhemmista ja esi-isistä, mutta minuus ei tule tästä näkyväisestä maailmasta, vaan se tulee muualta.

Se tulee, sanoo tuo tutkija, Jumalan luota. Se on lähettiläs, kreikankielisellä sanalla "angelos". Se on siis Jumalan angelos ja

se laskeutui alas Jumalan maailmasta. Sieltä tuli enkeli ja laskeutui alas maailmaan. Semmoinen on lapsen minuus ja kun tuo salatieteilijä tämän kaiken on havainnut, kun hän sitten pitää silmällä lasta, silloin hän tekee joitain havaintoja lapsen kehityksen ja kasvamisen suhteen. Ja hänen havintonsa ovat semmoiset, että hän sanoo: tuo enkeli-minuus, joka tuli kuin lentäen ja laskeutui alas ruumiiseen, on vaikeassa asemassa. Se on koko lailla vaikeassa asemassa, sillä kestää verrattain kauan ennenkuin se saa valtaa niiden toisten olemuspuolten yli. Kestää kauan ennenkuin se voi niihin välittömästi vaikuttaa, se vain kuin varjostaa niitä. Se enkeli vain kuin rukoo niiden puolesta jollain salaperäisellä tavalla, mutta se ei voi suoraan ja välittömästi niihin vaikuttaa.

Vaan mikä se on, joka vaikuttaa niihin lapsen toisiin olemuspuoliin, toisin sanoen kehittää lasta? Se on tämä näkyväinen maailma, lasta ympäröivä maailma. Se on se, joka alussa vaikuttaa lapseen. Salatieteilijä katselee lasta ja seuraa hänen kehitystään aivan alussa, silloin kun lapsi ei ole vielä syntynyt tähän maailmaan ja silloin siinä suloisessa menneisyydessä, missä hän oli, hän oli aivan täydellisesti riippuvainen äidistään. Kun lapsi syntyi tähän maailmaan, rupesi maailmakin häneen vaikuttamaan, mutta se vaikutti häneen sillä tavalla, että ensimmäisinä vuosina hän oli täällä sellaisena olentona, jonka minuus on vielä kehittymätön. Hän vain matki. Mitä hän ymmärsi muuta? Koko hänen kehityksensä on siinä, että hän matki. Ja kun hän tuli vähän vanhemmaksi, niin hänen sivityksensä oli siinä, että hän uskoi. Ensin hän matkii koneellisesti, sitten hän uskoo ja vasta kun hän on tästä ajasta tullut ohi, alkaa hän itse ajatella. Ja vasta kun hän on itse ajatellut, vasta kun hänen mielikuvituksensa on tehnyt työtä ja hän on itse punninnut, arvostellut ja tutkinut, vasta sitten tulee hänen minuutensa.

Oikeastaan lapsen kehitykseen voi siis kulua monen monta vuotta. Voi kulua toistakymmentä vuotta, ehkä parikymmentä.

Muutamat voivat kehittyä nopeammin, toiset hitaammin, mutta ennenkuin heistä on tullut semmoisia ihmisiä, joissa minuus on hallitsevana, niin voi kestää kauan. Ja he siis lapsina ja nuorina ovat alussa kokonaan ja myöhemmin enemmän tai vähemmän riippuvaisia ympäröivästä maailmasta.

Vaikka ihmiset voivat ajatella eri tavalla kasvatuksesta ja voivat ajatella, että kasvatusta on hyvä olemassa ja että se vaikuttaa äärettömästi lapseen, niin totuus on siinä, sen havaitsee salatiiteilijä, että kasvatusta on tavallaan kaikki kaikessa. Mutta missä kasvatusta on? Kasvatusta on siinä, että vanhemmat kasvattavat itseään. Sillä tuona kaikista ensimmäisenä aikana, jolloin lapsi ei osaa mitään muuta kuin matkia, silloin kaikki riippuu siitä, minkälaisia ovat ihmiset hänen ympärillään. Siinä määrin kuin he ovat kasvattaneet itseään, siinä määrin he kasvattavat lasta. Ja sitten tulee se aika, että lapsi uskoo. Silloin riippuu taas kaikki siitä, missä määrin hänen ympäristönsä on kasvattanut itseään, sillä siinä määrin lapsi uskoo myöskin ympäristöönsä. Hän uskoo äitiinsä ja isäänsä, ne ovat hänelle kaikki kaikessa. Ja siinä määrin kuin he ovat kasvattaneet itseään, siinä määrin kuin he itse todella voivat uskoa, siinä määrin myöskin lapsi uskoo.

Sitten kun alkaa hänen oma mielikuvituksensa lentää, silloin hän on vielä vähemmän riippuvainen ulkomaailmasta. Mutta hän on kuitenkin riippuvainen siitä, mitä sisältöä annetaan hänen sielulle ja tunteilleen. Millä niitä ruokitaan, mitä ajatuksia hänelle opetetaan, minkälaisia tunteita hänelle opetetaan ja millä tavalla hänen mielikuvitustaan kehitetään. Siis lapsen kasvatusta ja kehitys riippuu juuri siitä, kuinka hyvää lukemista hänellä on, mitä taidetta hän saa nähdä, mitä lauluja hän saa laulaa jne.

Tämä on siis sama kysymys kuin se, millä tavalla me olemme itseämme kasvattaneet, vaikka tässä kolmannessa asteessa voisi sanoa, että se, mikä silloin lasta kasvattaa, se on meidän kulttuurimme. Minkälainen meidän sivistyksemme yleensä on, semmoiseksi tulee silloin lapsi siinä kolmannessa

iässä. Ensimmäisessä iässä lapsi matkii vanhempiansa ja jos hänellä on silloin muitakin ympärillään, hän matkii niitä. Kaikista syvimmin vaikuttavat äiti ja isä. Toisella ikäkaudella vaikuttaa ympäristö myöskin suuremmissa määrässä. Ja kolmannessa iässä vaikuttaa yleensä meidän kulttuurimme ja sivistyksemme.

Me olemme nyt semmoisia kuin me olemme ja sentähden ei maailma ole myöskään toisenlainen kuin se on. Maailma ei muutu sen paremmaksi, ennenkuin me muutamme toisenlaisiksi. Ja meidän lapsemme eivät tule sen paremmiksi, ennenkuin me tulemme paremmiksi. Tässä lapsessa on nyt hyvin ihmeellinen, suuri salaisuus ja jos me siirrymme tuohon salatieteen korkeampaan puoleen eli muotoon, jumalalliseen salatieteeseen, silloin me vähän voimme aavistaa, mikä mysterio lapsi itsessään on, mitä me voimme lapselta ja lapsesta oppia koko maailman kehityksen ja pelastuksen suhteen.

Kun jumalallisen salatieteen kannalta katselemme lasta, silloin emme katsele lapsen menneisyyttä, emmekä tähtää silmiämme siihen tulevaisuuteen, joka on seurauksena tästä menneisyydestä. Vaan kun katselemme lasta jumalallisilla silmillä, silloin katselemme sitä nykyisyydessä, nykyisyyden arvoituksena, johon sisältyy kaiken rakkaus. Ja mitä me silloin näemme lapsessa? Me näemme lapsessa Kristuksen. Silloin me näemme: joka kerta kun lapsi syntyy maailmaan, on Kristus syntynyt maailmaan. Joka kerta kun lapsi syntyy maailmaan, on Jumala ruumiillistunut maailmaan. Se on silloin Logoksen inkarnatsioni. Jokaisessa lapsessa Jumala syntyy maailmaan, Kristus syntyy maailmaan. Ja Kristus kysyy: "Onko maailma valmis ottamaan minut vastaan? Ottaako maailma minut vastaan? Tunteeko maailma minut?" Maailma on silloin antanut kykynsä mukaan ruumiin Kristukselle, ruumiin Jumalalle. Se on maailman ensimmäinen vastaus: "minä olen tarjonnut sinulle ruumiin". Minkälaiset ovat ne käyttövälineet, joita Jumalalle on tarjona. Jos maailma nyt osaisi ottaa Jumalan ja Kristuksen

vastaan, jos me kykenisimme siihen, silloin olisikin koko elämänkysymys ratkaistu. Silloin olisi koko olemassaolon kysymys ratkaistu, meidän ei tarvitsisi jatkaa enää olemassaoloa. Silloin maan päällä tulisi kaikki ratkaistuksi ja kaikki kysymykset olisivat selviä, jos me osaisimme ottaa lapsen vastaan Kristuksena.

Mutta mitä se merkitsisi, että me ottaisimme lapsen Jumalana, Kristuksena vastaan? Se merkitsisi – nyt minä puhun ainoastaan tuommoista merkillistä utopiaa, fantasiaa, jossa ei ole mitään perää, puhun niin sanoakseni kontrastin (vastakohdan) avulla, minkälainen on oleva joskus maailman perustus – se merkitsisi, että lapsen vanhemmat olisivat kasvattaneet itsensä Kristusolennoiksi. Lapsi ei ensimmäisellä ikävuodellaan voisi matkia mitään muuta kuin Kristusolentoja. Se kieli, jolla hän oppii, on leikki ja tämä leikki olisi kristusleikkiä. Oli hän kuinka huono tai kehittymätön itsessään, niin hän ensimmäisellä ikävuodellaan ei näkisi mitään muuta kuin jumalallisia leikkejä, ei kuulisi muita kuin jumalallisia ääniä. Sitten kun tulee uskon aika, hän ei silloinkaan näkisi mitään muuta kuin kristustoimintaa, kuulisi jumalallisia kertomuksia ja jumalallisia esityksiä mitä ihanimmista asioista. Hän uskoisi ja kasvaisi aivan tuommoiseen kristusmaiseen ilmapiiriin. Sitten tulisi se aika, että hän itse arvostelisi, kasvattaisi itseään. Silloin se kulttuuri, mitä hän näkisi ympärillään, olisi aivan kristusmaista, veljellistä, totuudenmukaista, kaunista, ihanaa kulttuuria. Hän myöskin kasvaisi kristusmaiseksi olennoiksi, ja olisiko hän silloin joutunut pois itsestään? Olisiko tuommainen jälleensyntyminen ollut ikäänkuin poissa ohjelmasta, olisiko se ollut ennenaikainen vai olisiko hänellä ollut mahdollisuus siihen? Jos hän olisi ollut tuommoisessa ympäristössä, silloin hänellä olisi ollut siihen mahdollisuus, sillä hänen minuutensa on juuri hänen korkein sisin olemuksensa. Se on Kristus, joka syntyy maan päälle. Hän olisi silloin enkeli. Siihen hänen elämäänsä sisältyy kaksi kohtaa, joihin voimme kiinnittää vähän huomiota.

Toinen on se, että jokainen lapsi luonnostaan välttämättä tahtoo olla onnellinen. Ei kukaan lapsi tahdo olla onneton tai kärsiä, jos hän saa olla luonnontilassa. Oli hänen ympäristönsä minkälainen tahansa, niin tiedämme, että hän tottuu siihen ja hänen onnensa on hänen ympäristönsä mukainen, mutta onnellinen hän tahtoo olla. Jos kysymme lapselta tarkastelemalla häntä, mikä on olemassaolon tarkoitus, niin lapsi vastaa siihen: "sen tarkoitus on onni, autuus ja harmonia". Ja jos me kysymme viisaimmalta olennoita, minkä tiedämme, Kristukselta, mikä on olemassaolon tarkoitus, niin hän vastaa: "olemassaolon tarkoitus on autuus, harmonia, onni". Mitä varten me olemme olemassa? Ei voi kukaan meidän nykyisessä kehityskaudessamme vastata siihen muulla tavalla.

Joku on voinut huomauttaa meille, että jos jokin olento tulisi tänne maan päälle jostain semmoisesta kehitysjärjestelmästä, joka olisi kokonaisuudessaan pitemmälle kehittynyt kuin meidän maapallojärjestelmämme, hänen pitäisi tietää toisella tavalla, antaa toinen vastaus, sillä meidän maapallojärjestelmämme on, kuten olemme kuulleet, niin sanotussa neljännessä luomiskaudessa ja se merkitsee, että järki ei meillä vielä ole kehittynyt. Järki, joka nyt on ainoa, joka meillä on ja josta olemme niin ylpeitä. Se merkitsee, että meidän tietomme ovat vielä aivan mitättömiä. Se, mikä ihmisessä kehittyy tässä neljännessä jaksossa, on tunne, kyky rakastaa, kyky olla onnellinen. Sentähden, jos me olemme kuinka viisaita tahansa, niin me emme osaa muulla tavalla vastata olemassaolon arvoitukseen kuin, että olemme olemassa sitä varten, että olisimme onnellisia. Jos me sanomme, että olemme sitä ja sitä varten olemassa, niin joudumme aina kysymään: "mutta minkätähden se on niin?" Ja kun tulemme absoluuttiin, niin emme voi muuta sanoa kuin, että tarkoitus on olla onnellinen, autuas. Jos joku olento tulee jostain muusta maailmasta, joka sattuu olemaan viidennessä kehitysjaksossa, niin silloin on järki kehittynyt. Semmoinen olento voi selittää, mitä varten me

olemme olemassa. Hän voi sanoa jotakin semmoista, mutta sitä me emme käsitä, niin ovat jotkut viisaat meille viitanneet. Tämän oppii jo lapsesta. Lapsessa on luonnon salaisuudet. Lapsessa on Kristus syntynyt maan päälle. Sitä tutkimalla näemme siis, mikä on olemassaolon tarkoitus.

Sitten voimme huomata lapsessa erään toisen merkillisen asian. Lapsi ei ole vielä niinkuin ihminen myöhemmällä iällä, sukupuoliolento. Tietysti hänellä fyysillisesti on joku sukupuoli, mutta ihmisenä ja elävänä olentona hän ei ole vielä tietoinen sukupuolestaan. Hän on sen yläpuolella. Hän rakastaa aivan enkelimäisesti. Hän rakastaa ihmisenä ilman sukupuolta. Tietysti en puhu siitä, että lapset voivat olla eri tavalla kehittyneet. Mutta ajatelkaamme lasta, joka on mahdollisimman luonnollinen. Silloin hän ei tiedä mitään sukupuolesta. Hänestä voimme siis oppia, että kun Kristus juuri on päässyt ihmiskunnassa valtaan ja elää ihmiskunnassa ja ihmisessä, silloin hän on myös vapauttanut heidät sukupuolesta taikka voittanut sen. Tätä on Kristus tarkoittanut sanoessaan: "Ellette ole lapsen kaltaisia, niin ette voi tulla taivasten valtakuntaan". Meidän pitää juuri matkia kaikkea hyvää, matkia Jumalaa, meidän pitää ennenkaikkea uskoa kaikkea hyvää, niinkuin lapsi. Meidän pitää ratkaista olemisen arvoitus niinkuin lapsi, luonnollisena asiana. Meidän pitää olla kaiken sukupuolielämän yläpuolella niin sanoakseni niinkuin lapsi. Siitä riippuu kehitys. Näihin kaikkiin asioihin sisältyy mitä merkillisimpiä elämän salaisuuksia ja mahdollisuuksia, mutta emme nyt enää tällä kertaa ennätä enempää.